Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 3. *Den 1. Novbr. 1870.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Iblandt de Hellige.

(Fra „American Paper.")

Salt Lake City, den 27de Juli 1870.

Fyrretyve engelske Mile fra Ogden ligger Salt Lake City midt i et Dalføre, der er circa 35 Mile bred og omgiven paa tre Sider af høie sneedækte Bjerge. I flere Henseender er det en fortryllende By — ja jeg tør sige, den er hundrede Aar forud for mangen stor Stad, der hovmoder sig af sin christelige Civilisation. Gaderne ere 132 Fod brede med rislende Bække langs hvert Fortoug, hvilket er smykket med deilige Alleer; Haverne ere store og bugne med Frugt; mange af Bygningerne ere elegante, og i det Hele gives der neppe noget Mærkværdigere i Verden, end at den fuldstændig øde Dal, der omgiver Vestens „døde Hav," hvor ingen Fisk kan leve, en Dal, hvor indtil 1847 intet levende Menneske kunde boe, undtagen den vilde Indianer, idag frembyder et Syn som Salt Lake City. For at naae denne Oase maatte vi passere en hylende Ørken af samme Beskaffenhed som den Dal, hvor Byen nu ligger, en Ørken, saa blottet for al Vegetation, at der paa ti tusinde Tønder Land ikke findes Føde nok for en Flok Faar.

Hvordan er da dette Mirakkel udført? Ved Vanding. Vandet fra den smeltende Snee paa de omliggende Bjerge ledes i Kanaler og Grøfter ind over Markerne og tvinger Jorden til at yde sin Grøde. Den nøiagtigste Kontrol iagttages ved Fordelingen af Vandet. Byraadet beskikker en Vandmester, der forestaaer det Hele, og denne ansætter en Mand i hvert Distrikt, hvis Forretning er at paasee, at hver Jordeier faaer sit Kvantum Vand. Om Foraaret, naar der er Overflod af Vand, finder ingen Indskrænkning Sted; kun naar den tørre og hede Aarstid indtræffer, blive disse Mænd kaldte til Aktivitet. Hver City Lod, som udgjør 1¼ Acre, faaer da benytte en Strøm Vand, omtrent to Fod bred og tre Tommer dyb, en Time om

Ugen, og naar Timen kommer, det være sig ved Dag eller Nat, maa Eieren modtage Vandet, hvis ikke gaaer det til nærmeste Nabo.

Den værste Plage i hele denne Egn er Græshopperne. De kunne forvandle disse frugtbare Egne til en Ørken i mindre end en Dag. Luften er fuld af dem som Sneeflokke i en Storm, Gader og Haver ere fuldstændig dækkede af dem. Hidtil har man ikke kunnet hitte paa noget Raad imod dem. Før de faae Vinger, drives de ofte ned i Vandgrøfterne og fanges der i Net eller Kurve tøndeviis og brændes. Undertiden lægges lange Rader af Halm over Markerne, og naar de saa have samlet sig deri, sættes Ild paa det Hele, men alle disse Midler forslaae kun lidt.

Tre Gange i Sommer har Salt Lake City og Omegn faaet hvert Straa og Blad opædt af disse smaa Uhyrer, og man frygtede et fjerde Besøg af dem, og dette er ikke blot det første Aar, man lider under denne Plage, men det fjerde. Dette har naturligviis formindsket Brødstoffet betydelig, og en af de bedst underrettede Mænd i Territoriet fortalte mig, at det var slet ikke umuligt, at en Dag vilde komme, da hele Territoriet vilde lide Mangel paa Proviant.

Tabernaklet slaaer En med Forbauselse. Det dækker et Fladerum af næsten en heel Acres Udstrækning, og dets hvælvede Tag ligner et halvt Æg, hvis Yderkant hviler paa Steenpiller, 30 Fod høie. Det er bygget af Træ, Steen og Muursteen. Udsigten fra denne Bygnings Tag er overmaade smuk. Under Dig ligger Byen som en stor Park, mellem hvis Træer Bygningerne titte frem som Lysthuse. Paa Vestsiden strækker sig Saltsøens blanke Flade, og længere henne i Horisonten, saavel Vest som Øst, hæve de sneedækte Tinder sig majestætisk mod det Høie. Atmosphæren er saa klar, at Bjerge, der ligge en tredive engelske Mile borte, synes saa nær, som om Du kunde spadsere dertil paa et Par Timer, og over Dig hvælver sig en Himmel saa klar som Italiens. Hvad der kunde bevæge Mormonerne, 30,000 i Tallet, til at nedsætte sig i denne Egn, saaledes som den var for 23 Aar siden, maa Gud vide. Hvis det var for at undflye Civilisationen, der fordømmer nogle af dette Folks Vedtægter, har Brigham Young ikke lagt sin vanlige Skarpsindighed for Dagen.

Tidligere tog det Pilgrimene fire Maaneder at vandre fra Missouri Floden til dette Sted, men de viste dog, at det lod sig gjøre, og det er ligeledes bleven godtgjort, at hvor en Mand kan reise, kan ogsaa Jernbaner anlægges.

Præsident George A. Smith, Brigham Youngs første Raadgiver, modtog vort Reiseselskab med særdeles Forekommenhed. Han var fuldstændig hjemme i alle Territoriets Anliggender, og hans Meddelelser om deres Agerdyrkningsmethode vare uvurdeerlige for os.

Hvad Utahs Fremtid angaaer, kan man ikke sige Meget. De kunne naturligviis ikke konkurere med de agerdyrkende Stater nede paa Prærierne med Hensyn til Kornavl, og hvad Frugtavlen angaaer kan den ikke maale sig med Ny Englands Stater, endskjøndt jeg har seet bedre Æbler her end noget andet Sted.

Jeg er bleven anmodet om at rette paa nogle feilagtige Meddelelser om Brigham Young. Istedetfor halvtredsindstyve Hustruer har han kun sexten; istedetfor Hundreder af Børn har han kun ni og fyrre. Han har sit eget Skolehuus, og de Fleste af vort Reiseselskab, som besøgte Theatret, maatte indrømme, at hans to og tyve Døttre, der sade i en privat

Loge, havde de intelligenteste Ansigter, de nogensinde havde seet.

En længere Samtale med deres Delegerede i Congressen, W. H. Hooper, hvis Ankomst til Territoriet hilstes med stor Jubel, lader mig ane, at der næres lidt Frygt for Utahs Fremtid, og om noget bedre Tilflugtssted skulde blive søgt engang, vil det aldeles ikke vække nogen Forundring. Men Middagsklokken lyder og jeg maa slutte mit Brev, endskjøndt jeg ikke har strevet halvt saameget som jeg ønsker. Kl. 2 sige vi Salt Lake Farvel. Vi have havt en udmærket Tid, ere blevne godt behandlede og forlade Stedet betagne af Forbauselse over Menneskets Evne til ved simple Midler at tvinge den vildeste Natur til at blomstre som Rosen.

Beretning fra Norge.

Kjøbenhavn, den 16de October 1870.

Kjære Præs. W. W. Cluff.

Netop hjemkommen fra en Tour til Norge, føler jeg det er min Pligt at give Dem og de Hellige en kortfattet Beretning om Tidens Afbenyttelse og Missionens Tilstand deroppe. Jeg afgik fra Kjøbenhavn som tidligere meldt og ankom til Christiania den 18de September, hvor jeg paa det Hjerteligste blev modtaget af Præsident P. Brown og de Hellige. Jeg opholdt mig i Christiania en Uges Tid og afholdt Forsamlinger saavel i Byen som i dens Omegn. Lokalerne vare i Regelen overfyldte af baade Hellige og Fremmede, Herrens Aand var rigeligt udgydt over os og kraftigt Vidnesbyrd blev aflagt af de forskjellige Ældster, i hvis Lod det faldt at prædike. Derefter foretog jeg i Selskab med Br. Brown en Tour til Frederikstad, hvor vi besøgte sidstnævntes Familie, hvem han ikke havde seet i sytten Aar, og tilfredsstillede deres Nysgjerrighed angaaende Utah og det Sidstedages Værk efter bedste Evne. Ogsaa der samledes vi med de Hellige, vore ægte Slægtninger i Aanden, med hvem vi kunde sammensmelte i Følelser og Sympathier langt mere end med dem, der gjøre Krav paa Blodets Baand. Dernæst begave vi os til Drammen, hvor ligeledes Forsamlinger afholdtes. Her skiltes jeg fra Br. Brown, som i Forening med Br. Grue fra Utah tog til Christiania for at gjøre Forberedelser for Conferencemødets Afholdelse, medens jeg begav mig til Vestfossen og Kongsberg for at besøge Slægtninge og Venner, hvilke i Lighed med min Familie i Drammen, modtoge mig med al mulig Artighed og Glæde. De kan selv forestille Dem, hvorledes man føler ved Gjensynet efter tretten Aars Fraværelse, og især naar man kommer fra et saa fjernt Sted som Utah; og da Kongsberg i Lighed med alle andre smaa Provindsbyer i Selvfølelsen af „det fortræffelige Gamle" har smækket Døren i for vore Brødre, er det naturligt, at Tradition og Fordomme sad til Høibords der.

Conferencen afholdtes i Christiania Lørdagen og Søndagen den 8de og 9de October og var talrigt besøgt af Sødskende og Venner. Rapporter afgaves af de forskjellige Ældster og Alt tydede paa, at Missionen er i al ønskelig Fremgang. Øvrighederne ere allevegne humane og sætte kun yderst sjelden deres

ufrie Love i Kraft mod vore Missionærer. Vort Folk der har aftvunget dem deres Agtelse ved retsindig Vandel og et exemplarisk Levnet — Noget, som i Længden taler langt kraftigere end alle de Bagvaskelser og Tendenslogne, som vore Opponenter kunne ophobe paa os. Der dobes stadig Nogle, og i det forløbne Aar har Fremgangen i det Hele været tilfredsstillende. En Broder løstes fra sin Missionsvirksomhed og fire andre Brødre ordineredes til Ældster, nemlig Emil Hartvigsen, Johan Pedersen, Anton Olsen og Johan Nogleby. Disse unge Mænd udtalte for den talrige Forsamling deres Beredvillighed til at forlade deres timelige Stilling og gaae ud i en kold, følesløs Verden for at forkynde det Sidstedages Værk. Præsident Brown anviste Br. Grue Arbeidsmark som omreisende Ældste i det østlige Norge, medens Br. Mons Andersen, der hidindtil har gjestet sine Slægtninge i Hedemarken, anvistes Plads i det vestlige, med Stavanger som Hovedkvarteer. Endnu maa jeg specielt omtale Br. H. H. Berg, som for at komme til Conferencen, tradskede omtrent 45 danske Miil paa meget kort Tid for at kunne overvære den; det var et høist uventet Besøg for Alle, men det vidner tilstrækkeligt om hvad Stof, der er i Manden. Allesteder klages der over Mangel paa Missionærer, hvisaarsag Hovedindholdet af Talerne omhandlede det Ansvar, der paahviler de Hellige, at understøtte Missionærerne og paa enhver fornuftig Maade bidrage til Evangeliets Forkyndelse. Det er mig en stor Fornøielse at kunne give de norske Hellige det allerbedste Vidnesbyrd for Troskab, Kydskhed, Beskedenhed og Orden. Alle længes efter at samles hjem til Zion, men desværre kan dette Ønske kun realiseres i ringe Grad, da Midler fattes. Udentvivl er dette ogsaa en Styrelse af Forsynet, der vaager over Alt, thi skulde enhver Hellig faae dette Ønske opfyldt, hvormange bleve saa tilbage til at advare Verden? Hvor gjerne vilde jeg ikke blevet længere iblandt mine Landsmænd, men Conferencemødet i Kjøbenhavn, hvor De ønskede min Nærværelse, nødte mig til at forlade mit Fødeland den 11te October og i Forening med Br. Brown, hvem De har inviteret til at samles med nogle af Ældsterne fra Dalen i Kjøbenhavn, ankom jeg velbeholden hertil den 12te October, særdeles vel fornøiet med mit korte Besøg i Norge. Broder Brown har gjort god Fremgang i Sproget, hvilket han tildeels havde glemt under sin lange Fraværelse, og det glæder mig at kunne sige, at han har forstaaet at vinde baade Gamle og Unges Agtelse og Tillid, og det er min Formening, at han er den rette Mand paa det rette Sted, og vil gjøre meget Godt for den norske Mission. Som saamange andre unge Mænd i vor Kirke, vil han nu først lære hvad Evangeliet er, samt erholde Tillid til Herrens Forjættelser, thi Missionslivet er rigt paa Velsignelser for enhver fremadstræbende Yngling saavel som for Oldingen.

Deres Broder i Pagten

P. O. Thomassen.

Conferencemøde i Aarhuus

fandt Sted den 24de og 25de September og overværedes af Missionspræsident W. W. Cluff, omreisende Ældste N. C. Edlefsen, Conferencepræsident P. Madsen, det lokale Præstedømme og en stor Deel Hellige og Fremmede.

Conferencen er inddeelt i sex Grene, og Forstanderne for samme aflagde deres Vidnesbyrd om de Helliges Tilstand og Udsigterne for Værkets Fremme, hvilke befandtes at være ret gode, og udtalte tillige deres Beredvillighed til fremdeles at offre Tid og Evne for Herrens Sag, hvorefter Ældste O. B. Andersen foredrog Sangen „Alle, de tale om Utah," under de Tilstedeværendes livlige Bifald.

Ældste N. C. Edlefsen belærte de Hellige om Nødvendigheden af at opfylde deres Pligter baade mod Gud, sig selv og deres Medmennesker; formanede til Punktlighed i at efterkomme Tiendeloven, understøtte Missionen og det arbeidende Præstedømme, samt til at føre et reent og moralsk Liv til Gavn for dem selv og til Ære for det Samfund, hvortil de høre. Var derefter Vidnesbyrd for de mange Fremmede om det Sidste-Dages Værks Guddommelighed og Forsynets Virksomhed blandt Nationerne.

Næste Formiddag overlodes Tiden først til Ældste Lauritzen, der aflagde et aandfuldt Vidnesbyrd for de Forsamlede og gav en interessant Fremstilling af en Missionærs Virksomhed og Gjenvordigheder; hvorefter

Conferencepræsident P. Madsen oplæste den statistiske Rapport, som udviste, at der siden sidstafholdte Conference var døbt 44 og ligeledes 44 emigrerede, saa at Totalsummen forblev uforandret. Udsigterne for Missionens Fremgang vare gode og Brødrene arbeidede med Flid og Nidkjærhed for Sandhedens Udbredelse. Talte opmuntrende og belærende om de Helliges Pligter og Forhold, og da hans Foredrag holdtes i en god, livlig Aand, var det til megen Opbyggelse for alle Tilstedeværende.

Præsident W. W. Cluff holdt derpaa en længere Tale i det danske Sprog til stor Glæde for de Hellige. Hans Bemærkninger fremførtes under Veiledning af Herrens Aand og indeholdt Hentydninger til hans mangeaarige Missionsliv, der begyndte i hans tidlige Ungdom; havde to Gange været sendt til Sandwichsøerne, to Gange til Skandinavien og havde anvendt det meste af sin Tid hjemme i den indre Missions Tjeneste; havde hørt Evangeliet blive forkyndt i sex forskjellige Nationer og i fire forskjellige Sprog, men allevegne hersker den samme Aand, og ved den kunne alle vore Ældster bære Vidnesbyrd om, at Joseph var en Guds Prophet og at Brigham er hans lovmæssige Eftertræder, selv om de aldrig have seet nogen af disse Mænd med det legemlige Øie. Vi kunne ikke gjøre Andet end prædike Evangeliet for Folket; Omvendelsen og Annammelsen af det glade Budskab er Noget, som hver især maa sørge for; selv Christus formaaede ikke at omvende saa Mange, som han gjerne vilde, og udtaler ved en vis Leilighed sin Bedrøvelse derover. Hentydede til Menneskenes Ulydighed i de forskjellige Tidsaldere og hvilke Følger de havde paadraget sig derved, og skildrede den Lyksalighed, enhver trofast Ældste føler i denne Kirke, trods al den Modstand og Haan, som han lønnes med af en selvklog Verden. Sagde, at Ingen, som besjæles af Guds Aand, vilde gjøre sig skyldig i nogen Overtrædelse, thi den er et Værn imod enhver Fristelse; opmuntrede de Fremmede til med ydmygt

Sind at søge Gud i Bønnen, da skulde de ligesom fordum erfare, om dette Værk er af Gud eller om vi tale af os selv.

Om Eftermiddagen prædikede Ældste O. B. Andersen om Evangeliets første Principer for en stor Forsamling af Hellige og Venner; en fortræffelig Aand herskede.

Derefter foreslog Ældste N. C. Edlefsen Kirkens Authoriteter til Opholdelse, hvilke alle eenstemmigt anerkjendtes i deres respektive Pladse, saavel dem, der virke hjemme i Zion, som dem, der arbeide i Adspredelsen.

Derefter benyttede han det Meste af Eftermiddagen til at tale om Prophetiernes Opfyldelse, samt henviste til dem, der endnu staae tilbage at opfyldes, thi ikke en Tøddel af Herrens Ord skulde falde magtesløs til Jorden, men Alting skee, som sagt var. Han udøvede en god Indflydelse over Forsamlingen og sluttede med at velsigne alle dem, der beflitte sig paa det Gode.

Præsident Madsen foretog derpaa nogen Forandring iblandt det lokale Præstedømme, ifølge Menighedens eenstemmige Votum, tre nye Missionærer bleve kaldede, og sluttede med at udtale sin Glæde over at arbeide i denne Mission, uagtet han ofte tænker med Længsel paa sin Familie og sine Venner i Utahs fredelige Dale.

Efter at „Utahsangen" atter var afsungen ifølge Forsamlingens Ønske, sluttedes Conferencen med Bøn af Ældste Chr. Henriksen.

Conferencemøde i Aalborg

afholdtes den 8de og 9de October og overværedes af følgende Ældster fra Zion: N. C. Edlefsen, omreisende Ældste i Skandinavien, J. H. Jensen, Præsident for Aalborg Conference, Peter Madsen, Præsident for Aarhuus, Missionærerne Søren Christensen Thura og Michel C. Christensen samt en stor Deel af det lokale Præstedømme og mange Hellige fra By og Land.

Præsident J. H. Jensen anmodede de forskjellige Forstandere om at afgive Rapport om deres Virkekredse. Conferencen var inddeelt i fire Grene, og de Helliges Tilstand var tilfredsstillende; Brødrene roste dem meget for deres Villighed til at efterkomme Evangeliets Fordringer og den gode Aand, som de besjæles af. Udsigterne for Værkets Fremme ere paa sine Steder ret gode, paa andre Steder igjen hersker mere Sløvhed blandt Folket. Brødrene meente, at der i den tilstundende Vinter vilde blive Adskillige tillagte Menigheden, da Erfaring har viist, at paa denne Aarstid ere Menneskene meest tilboielige til at annamme Daabens hellige Ordinance. Der var døbt i de sidste fire Maaneder 26 Individer, 35 vare emigrerede, 21 Forsamlinger vare afholdte hos Fremmede, foruden en heel Mængde hos vore egne Folk. „Stjernen" har 128 Subskribenter blandt de Hellige, 40 blandt Fremmede. 85 betale Indtægtstiende.

Ældste Peter Madsen fra Aarhuus glædede sig over sit Besøg i Aalborg og aflagde et kyndigt Vidnesbyrd om Sandhedens Evangelium, som i vor Tid og Slægt var gjengivet til Jorden ved Guds egen Indgriben i Verdens Skjæbne. Siden Kirkens Fordrivelse fra Jorden under Romerrigets Forfølgelser har Men-

nesfene været uden Præstedømme, indtil den Dag Gud selv gjengav det til Br. Joseph som Opfyldelse af sine Tjeneres Prophetier og i Overeensstemmelse med hans fra Evighed lagte Plan. Vi glæde os ved at kunne fatte Lidt af Herrens Handlemaade, medens Menneskene, blændede af egen Indbildskhed, ere aldeles fortryllede af deres egne selvlavede Systemer og ikke kunne see Lyset. Opmuntrede de Hellige til Trofasthed, forklarede Tiendeloven og andre timelige Sager, vedrørende Værkets Fremgang, og velsignede Forsamlingen i Herrens Navn.

Ældste N. C. Edlefsen følte sig meget lykkelig ved at gjensee Aalborg og sine Venner sammesteds, hvor han tidligere havde sit Hjem. Sagde, at det var ethvert Menneskes Pligt uden Undtagelse at undersøge Evangeliet, naar de høre det, og Ingen vil blive retfærdiggjort, som forkaster det, thi det var givet Alle og Enhver at kjende, om Lærdommen er af guddommelig eller jordisk Oprindelse.

Søndag Morgen fremstod Ældste M. C. Christensen, der udtalte sin Tilfredshed med sin Mission, og formanede de Tilstedeværende til altid at vandre et moralsk Liv, saa vi idetmindste kunde aftvinge vore Medmennesker Agtelse, om de end ikke kunne fatte vore Principer.

Ældste S. Christensen sammenlignede de Principer, som de Sidste-Dages Hellige prædike, med dem, der bleve forkyndte af Frelseren og hans Disciple, hvorefter

Ældste P. Madsen fra Aarhuus fremstod og paapegede Nødvendigheden af at opholde hverandre i vore Bønner og understøtte hverandre i Tro og Samdrægtighed; advarede mod Sektismens trykkende Aand og de forskjellige Partiers modstridende Principer; talte skarpt mod Nutidens Geistlige, af hvilke mange trods bedre Vidende prædike Lærdomme, som de selv ikke troe eller hylde, blot for at sikkre sig deres Gage. Theologi studeres som ethvert andet Fag, uden anden Drivefjeder end Udsigten til en behagelig Fremtid, medens de sande Guds Mænd fordum saavel som nu paalagdes at give for Intet, hvad de havde annammet for Intet. Talte ligeledes om Guds Væsen og hans Handlemaade, samt skildrede med Varme, hvilken Fremtid Nationerne gaae imøde; hvorefter „Elskte Zion, Herrens Stad" blev afsungen.

Ældste S. Christensen Thura talte om sine første Erfaringer i Kirken og hentydede til den bigotte Aand, som dengang ophidsede Folket til Forfølgelse mod de Hellige i hans Hjemstavn, Vensyssel, og omtalte, hvorledes han allerede dengang flere Gange ved sin „kraftige" Optræden frelste Brødrene fra Pøbelens Mishandling. Det bragte en særdeles god Indflydelse over Forsamlingen saaledes at blive ført tilbage i Erindringen til de Dage, da Herrens Tjenere under Savn og Møie søgte at indføre de Principer, som senere saa Mange have frydet sig ved.

Om Eftermiddagen foreslog Ældste N. C. Edlefsen Kirkens Autoriteter til Opholdelse i vor Tro og vore Bønner, hvilket eenstemmigt vedtoges.

To Brødre kaldtes til at gaae paa Mission, nemlig Nils J. Andersen og Jacob Christensen, hvilke anvistes deres Arbeidsmark i Conferencen.

Præsident J. H. Jensen udtalte sin Tilfredshed med Brødrene, der arbeide i Evangeliets Tjeneste og haabede, at de skulde see Frugten af deres Flid i den kommende Vinter; derefter blev „Utahsangen" afsungen.

Ældste N. C. Edlefsen sagde, at Utah var det bedste Sted paa Jorden for de Hellige at boe, da man der kan erfare,

hvad et Menneske indeholder bedre end noget andet Sted; det tager Tro at komme der, det tager Tro at leve der og det vil som oftest snart vise sig, om Attraaen til at tjene Gud er den meest fremherskende. Bar Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Sendelse og sagde, at han aldrig vilde forkynde dette, hvis han ikke var overbeviist derom. Talte om Prophetiernes Opfyldelse og skildrede Herrens Handlemaade med Verden i denne vor Dag. Opmuntrede de Hellige til at ihukomme Tiendeloven og være trofaste i alle Pligters Opfyldelse; nedbad Guds Velsignelse over Forsamlingen.

Ældste P. Madsen gjorde atter nogle Bemærkninger til Gavn for Missionærerne og de Hellige, hvorefter

Ældste J. H. Jensen foreslog at hæve Conferencen til ubestemt Tid.

Taksigelse af M. A. Hansen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Nyt fra Utah.

Under denne Overskrift har „Millennial Star" Følgende:

Sandhedens Fjender blive aldrig trætte af at opponere mod Herrens Værk, snart paa en, snart paa en anden Maade, saalænge de have Magt og Leilighed dertil; ja Millenniet vil ikke oprinde og Fred blive gundfæstet paa Jorden, førend Satan og alle hans Tilhængere blive bundne og hindrede i at gjøre mere Fortræd, indtil de atter loslades. Christi Kirkes Historie i denne Tidsalder saavel som fordum indeholder ikke blot en Beretning om hans Tjeneres Bestræbelser for at grunde Retfærdighed paa Jorden, men tillige en Beretning om hans Fjenders Bestræbelser for at modvirke, kuldkaste og tilintetgjøre hans Gjerning, om mulig. Det er derfor ikke underligt, at vi i vore Dage see de Ugudelige reise sig til Kamp mod Guds Salvede og hans Folk fra Tid til anden, og at de søge at overvælde os med alle optænkelige Provelser og Gjenvordigheder.

Vi have i den senest forløbne Tid seet mange Bestræbelser i denne Retning, først et vanvittigt Forsøg paa at ophidse Befolkningen i de Forenede Stater til Kamp imod os; dernæst Forsøget paa at faae en skjændig Straffelov vedtaget, der var beregnet paa at knuse os; og saa Dr. Newmans Sendelse til Salt Lake for at nedrakke og om mulig omstøde den bibelske Ægteskabsorden. Da alle disse Forsøg totalt mislykkedes for hele Verdens Øine, var den næste Plan at fylde alle offentlige Embeder i Utah med vore bittreste Fjender, Mænd, der ere kjendte allevegne som politiske Fallenter, principløse Eventyrere og foragtede af enhver rettænkende Mand i Territoriet. Under Paaskud af at værne om Freden har Gouvernør Shäffer søgt at faae de Hellige til at aflevere til ham alle Territoriet tilhørende Vaaben, medens Hovedtanken er at reducere os til en fuldkommen forsvarsløs Tilstand, derpaa tilintetgjøre Territoriets Love og fylde Jurierne og Retterne med

Ulve, saa at der ikke levnes nogen Sidste-Dages Hellig Haab om en upartisk og retfærdig Dom i nogensomhelst Sag, men overlader ham aldeles ubeskyttet i disse gemene, lovbryderske Kjeltringers Vold. Saavidt Efterretningerne hjemmefra gaae til Dato, er dette den nyeste Plan, men Enkelthederne kjende vi endnu ikke. Alt, hvad vi og de Hellige i Europa have at gjøre, er imidlertid at udføre de Pligter, som paahvile os fra Dag til Dag, og overlade til Jehovah at tage Vare paa sit Folk i Zion, thi hans Sag vil seire trods alle Intriger og Anslag, og Sandhedens Fjender ville kun høste Skam og Vanære for hele Verdens Øine. „Naar det grønne Træ neppe kan frelses, hvor vil det saa gaae det tørre?" Og Jesus siger: „Hvo, som falder paa denne Steen, bliver sønderstødt, men hvem Stenen falder paa, han bliver knuust."

I de sidste tre Maaneder have vi sendt „Stjernen" til flere af vore indflydelsesrige Brødre i Utah med Anmodning om at samle Subskribenter for samme, men efter dette Nummer vil den kun blive sendt til dem, der have subskriberet eller tidligere gjort Arrangement desangaaende med dette Contoir. De Betingelser, vi fremsatte i Nr. 21 staae fremdeles i Kraft, og to Dollars Greenbacks sendte til dette Contoir eller til Broder Robert L. Campbell, Historian Office, Salt Lake City, er Betaling for en Aargang, Postportoen deri indbefattet.

Vi have i dette saavel som i tidligere Nummere af „Stjernen" offret en Deel af vore Spalter til Artikler, skrevne af Mænd, der staae udenfor vort Samfund, ikke fordi vi føle os smigrede ved deres gunstige Domme, da Enhvers Mening i Grunden er os ganske ligegyldig, men fordi vi ansee det for ret at holde vore Søskende underrettede om Stemningen i de Forenede Stater, samt hvorledes vore principmæssige, men dog hæderlige Opponenter, bedømme de forrykte Midler og Kneb, som benyttes af Folk, der lade Had og Bitterhed raade istedetfor Upartiskhed og sund Fornuft.

Correspondance.

Amerika.

Provo, Utah, den 18de September 1870.

Min kjære Søn William.

Efter længere Tids Nølen vil jeg idag skrive nogle Linier til Dig, haabende, Du tilgiver min Seendrægtighed. Takket være vor himmelske Faders Velsignelse nyde vi Alle god Helbred, og i det Hele er Sundhedstilstanden fortrinlig i vort Territorium for Nærværende; jeg haaber, at det samme er Tilfældet med Dig.

Vi have været særdeles velsignede iaar

trods Græshopperne og Torken; vi have havt et nogenlunde godt Udbytte af Hvede og Havre, og et rigt Udbytte af Mais og Frugt. Kartoffelhøsten var middelmaadig. I andre Countier har Afgrøden været mindre end hos os. Siden 1ste August have vi ingen Græshopper havt, og saavidt vides have de heller ikke lagt Æg nogensteds i Territoriet; vi haabe derfor at faae en god Høst næste Aar.

Vi modtog dit venlige Brev, som Du sendte kort efter din Ankomst til Kjøbenhavn, og det glædede os, at Du var naaet heldig frem til dit Bestemmelsessted.

Jeg har i Forening med dine Brødre indhegnet et stort Stykke Holand i Sommer, og vi søge at anskaffe os saa mange Ungkreaturer som muligt, og haabe, at vor Kvægavl vil lønne sig med Tiden. Vi have begyndt at opføre et Huus paa Ranch'en (Græsgang).

Arbeidet paa Klædefabrikken her i Byen gaaer rask frem; den bliver fem Etager høi og bygges af Grannit, med Undtagelse af den øverste Etage, der bliver af Træ. Steenarbeidet er næsten færdigt. Ved Siden af denne Bygning opføres to andre store Bygninger af Adobies.

Din Svigerfader Br. Whipple, er kommen hjem fra sin Mission til Staterne. I Boston besøgte han din Tante Emeline, hvor han blev meget venligt modtaget.

Præsident Young med Følge er for nogle Uger siden reist ned igjennem de sydlige Settlementer, hvor han har ladet udstikke Pladse for nye Byer; han ventes her tilbage om nogle Dage. Din Moders Helbred er meget god i Sommer.

Maa Herren velsigne Dig med Helbred og sin gode Aand, at Du kan have Viisdom til at udføre din Mission med Hæder, er vort inderlige Ønske.

Din hengivne Fader

David Cluff, senior.

Brigham Young og Mormonerne.

Under denne Overskrift har „Troy Times" en Correspondance fra Salt Lake City, hvori Correspondenten udtaler sig paa sit Reiseselskabs Vegne.

Brigham Young er i Besiddelse af stor Kraft som en Organiserer og Styrer. Paa vort Spørgsmaal: Hvad bør Regjeringen gjøre med Indianerne? svarede Ældste George A. Smith: „Overlad dem heelt og holdent til Præsident Young og giv ham 100,000 Dollars om Aaret, saa vil han sørge for dem, og I skulle aldrig høre om Ulykker fra den Kant mere." Jeg tvivler aldeles ikke om det. En af vore Damer syntes, at Mr. Young lignede Washington noget. Han er stærkbygget og fuld af Kraft baade i Legem og Sjæl. Det Arbeide, han udfører, er umaadeligt. Hans egne private Forretninger ere storartede; han eier Møller, Fabrikker, Græsgange og Kreaturer i tusindviis; hans Huusvæsen alene optager meget af hans Tid, thi han tager faderlig Omsorg for hver af sine 49 Børn, og intet Menneske formaaer at indtage hans Plads, medmindre Alting ordnes med videnskabelig Nøiagtighed. Saadan er Brigham Young. Hans Ind-

flydelse over Folket er næsten ubegrændset. I Utah æres han som Prophet, Overpræst og Konge. Hans Fjender sige, han er despotisk og at Mormonerne ere Slaver. Jeg er af en anden Mening. Proselyter til Troen hentes fra de fattige Klasser i Danmark, Wales, England osv. Hjemme eiede de Ingenting, men vare nedsunkne i den dybeste Armod. Brigham skaffer Penge tilveie for deres Udfrielse; naar de komme hertil, anvises de et Stykke Jord og begynde saaledes et nyt Afsnit af deres Liv. Et Gjeldsbeviis udstedes for de udlagte Penge, hvilke tilbagebetales i aarlige Afdrag, hvilket de let kunne gjøre, naar de ere flittige og paapasselige. Vi saae Tusinder af hyggelige Hjem under vort Ophold i Utah. Der betales Tiende til Kirken af alle Indtægter, og af det saaledes Indkomne faae Enker og Faderløse Understøttelse; ligeledes anvendes Meget deraf til Vedligeholdelse af Kirkens Organisation. Nuvel, jeg maa ærligt tilstaae, jeg kan ikke see noget Tyranni i alt dette. Brigham laaner disse Mennesker Midler og hjælper dem med sit skarpe, praktiske Blik, hvorved de kunne begynde et nyt og virksomt Liv, og inden kort Tids Forløb have de erhvervet sig Goder og Bekvemmeligheder, som de forhen aldrig anede, og til Gjengjeld derfor yde de blot en lille Part af deres Fortjeneste. De ere ikke mere Slaver end de Tusinder, der arbeide for deres Ophold i Staterne, hvor Andre tage al Fordelen.

Hvad disse Mormoner have udrettet er forbausende. Paa deres Vandingssystem alene anvende de 125,000 Dollars aarlig. Saa er der Jernbanen, de gode Landeveie, hvoraf den, paa hvilken vi kjørte, er 500 engl. Mile lang og fører heelt op til Helena i Montana; dernæst Husene, Laderne, Indhegningerne og Cityvoldene, som i de tidligste Dage opførtes til Beskyttelse mod Indianerne og er 8 Miil lang, men som nu forfalder Aar for Aar; dernæst de offentlige Bygninger og Jordens Opdyrkelse. De fabrikere ogsaa deres eget Klæde og have til Hensigt at indføre et fuldstændigt System af indenlandsk Industri, hvorved de kunne blive aldeles uafhængige af den øvrige Verden. Grundvolden til Templet har allerede kostet en Million Dollars; det er 200 Fod langt og 100 Fod bredt, og naar det engang bliver fuldført, vil dets 225 Fod høie Spiir være et varigt Minde om Mormonernes Opoffrelse og Hengivenhed for deres Tro.

Dr. Newmans Mission til Utah.

(Fra „New Orleans Times.")

„Pastor Newman har ganske vist forregnet sig, da han troede at vinde Navnkundighed ved at indlade sig i en religiøs Kamp med Brigham Young. Saa godt som alle Blade af Betydning, ja endog dem, der ere af samme politiske Farve som ham selv, stemple hans Optræden som uværdig, unyttig og som mere eller mindre skadelig for Christenhedens Sag i det Hele. Den slette Smag, han lagde for Dagen ved at behandle et theologisk Emne paa Prokurator Viis, er altfor aabenbar til at kunne benegtes, endskjøndt ogsaa dette kunde man have

baaret over med, hvis noget virkeligt Godt havde flydt deraf, hvilket ikke var Tilfældet. Tvertimod, det er vitterligt for Alle, at i Takt og social Etikette stod han langt tilbage for Brigham Young. Hans Hoiærværdighed glemte sig selv, idet han tabte sin Selvbeherskelse, og lod sig som Folge deraf forlede til at sende Young en meget uforsigtig, svulstig Udfordring, hvilken denne modtog, idet han overdrog Discussionen til et Par af sine Underordnede paa en saadan haanlig og overlegen Maade, at det fremkaldte en ny bitter og vred Skrivelse fra Pastoren, der stod i saa skærende Modsætning til Prophetens værdige Optræden, at Enhver strax kunde see, at han befandt sig i en haabløs Stilling og var nødt til at kæmpe med sine Gifttænder udtrukne. Han kommer derfor tilbage, uden at have udrettet det mindste Godt, et levende Beviis paa Brighams store Takt og overlegne Forstand. Han kan nu trække sig tilbage fra Kampen med den sorgelige Bevidsthed, at han ufrivilligt har bidraget mere til Prophetens Ry end noget andet levende Menneske. Vi maae haabe, at denne Lektion ikke vil være aldeles spildt paa hans Hoiærværdighed, at den vil betage ham lidt af hans stodende Arrogance, som tidligere udmærkede ham, samt lære ham, at Ydmyghed er Kjendetegnet paa Christi Disciple. Disse behove ikke at tye til den borgerlige Lov for at faae den hellige Skrift fortolket; det er heller ikke nodvendigt at fordomme Anderledestænkende, naar Enighed i Principer ikke kan tilveiebringes. Hvis Herren onskede at faae alle sine Born af een Tro, kunde han sagtens bringe dem dertil, men det lader ikke til, at han vil have det saaledes, og endskjondt Pastor Newman kan være mere ufeilbarlig end Pius den 9de og mere lærd end Salomon, er det ikke rimeligt, at Verden vil lade sig omdanne af ham. Vi nære en Mistanke om, at han har offret sig saa aldeles til Studiet af den hellige Skrift, at han har glemt at læse andre gode og nyttige Bøger. Vi tillade os at anbefale ham een i Særdeleshed, nemlig Chesterfields Afhandling om Belevenhed og Dannelse."

Iagttag Tidernes Tegn.

„Han skal sende Eder den Eder forud forkyndte Jesus Christus, hvem det bør at indtage Himlen indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra de ældste Dage af." Ap. Gj. 3, 20.

Man hører saa ofte Nutidens Geistlige fortælle deres Tilhørere, at det gamle Testamentes Skrifter bleve givne ene og alene som en Rettesnor for Folket, der levede før Christi Fødsel, og at Herren gav os det nye Testamente til alle senere Slægters Veiledning. De fortælle os, at det gamle Testamente bør kun betragtes som en Beretning om Guds Handlemaade med Jødefolket, samt at ingen af Prophetierne i samme have Hentydning til hvad der skal skee i de sidste Dage. Det er heller ikke saa underlig, at vore Theologer skulde søge at indprente denne Anskuelse i Folkets Sind, thi om de skulde anerkjende den ganske hellige Skrift

som Guds aabenbarede Ord, der omhandler hele Tidsperioden fra Verdens Skabelse indtil Slutningsscenen, da Christus skal komme og regjere blandt sit Folk paa Jorden, vilde de staae blottede som Leiesvende, der for timeligt Udkommes Skyld have fortiet de vigtigste Tildragelser, der forestaae Menneskeslægten.

Hvilken Contrast mellem Christenhedens Sjælesørgere, der æres og hædres af Alle, der understøttes og opretholdes af den borgerlige Lov, der have gjort det guddommelige Ord til en indbringende Handelsvare, og Apostelen Paulus, der siger om sig selv, at han har arbeidet med sine Hænder for ikke at ligge Menigheden til Byrde. Og hvor smukt deres hele Leveviis harmonerer med Christi Befaling: I have annammet det for Intet, giver det for Intet.

En af det gamle Testamentes Propheter fortæller os, at Gud selv skulde i de sidste Dage oprette et Rige, der skulde fortrænge alle andre Riger, men selv bestaae evindelig. Hvilke Riger skulde fortrænges? Da Gud kun anerkjender eet Rige, nemlig sit eget, maa hermed menes alle de af Menneskene oprettede Riger. Der siges tillige, at Gud skal indsamle sit Israel fra de fire Veir og danne dem til en mægtig Nation imellem Bjergenes Toppe, hvor Folk skulle strømme til for at søge Viisdom; ja selv Jordens Mægtige ville i sin Tid ikke forsmaae at drage op til Jakobs Guds Huus for at erfare hvad Herren kræver af dem. Uheldigvis for dem, der forkaste det gamle Testamentes Prophetier, viste Herren Apostelen Johannes hvorledes Evangeliet skulde gjengives ved Aabenbaring i de sidste Dage, lige før hans Doms Time, og da Apostlerne engang spurgte Christus om Tegnene paa hans anden Komme, svarede han, at „dette Riges" (hans Riges) Evangelium skulde forkyndes som et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skulde Enden komme. Dette Svar vilde være meningsløst, hvis „dette Riges" Evangelium var bleven forkyndt uafbrudt gjennem Katholicismens og Protestantismens lange, mørke Tidsaldere indtil vore Dage, og at dømme efter Christenhedens egne Missionsberetninger har det endnu lange Udsigter til „Endens" Komme.

Tegnene og Gaverne, der skulde følge Medlemmerne af Guds Rige, forkastes heelt af Nutidens Lærde som overflødige, men lad os overveie hvad vor Text siger: „Han skal sende Eder den Eder forud forkyndte Jesus Christus, hvem det bør at indtage Himlen indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund."

Dette Vidnesbyrd findes uheldigvis i det nye Testamente, og gjælder altsaa om alle Slægter efter Christi Fødsel. Hvad skal man gjøre med det? Det er Guds egne Ord, og han har sagt, at ikke en Tøddel skal falde magtesløs til Jorden, men Alt skal opfyldes. Hvis dette er Sandhed, og hans Ord kan jo aldrig feile, da er det vor Rettighed og Pligt at undersøge alle Aabenbaringer, som indeholdes i det gamle og nye Testamente, og see hvad Herren har isinde at udføre paa Jorden i de sidste Dage. Det er vor Pligt at iagttage Tidernes Tegn, at forvente et Budskab fra Himlen, at forvente Præstedømmets Gjengivelse til Jorden, hvorved Fædrenes Hjerter (de Afdødes) vendes til Børnene (de Levende), og Børnenes til Fædrene, som Malachias har sagt; vi kunne ligeledes forvente, at Gud skal aabenbare for sine Børn Planen for det nye Jerusalems Opførelse, at det kan blive Enochs Zion liigt i Skjønhed og Herlighed, hvilket sidste engang skal komme ned fra Himlen og forenes med det Zion, som skal bygges paa Jor-

den. Kan menneskelig Viisdom alene iværksætte saadan en stor Gjerning? Om Nogen troer saa, beklager jeg ham, thi da vil han udentvivl paa en kommende Dag blive hilset med disse Ord: Du havde Øine, men vilde ikke see, Du havde Øren, men vilde ikke høre, Du havde Hjerte, men vilde ikke forstaae, og Du maa nu finde Dig i at blive udelukket fra den Ophøielse, som er beredt for de Trofaste.

Naar man nu veed, at saadan en mægtig Gjerning forestaaer, hvorfor saa ikke undersøge med Opmærksomhed, naar en Mand fremstaaer og siger, at han har faaet det Hverv at paabegynde Tidernes Fyldes Huusholdning? Hvorfor ikke lytte til saadan en Proklamation og prøve dens Værd ved det gamle og nye Testamente og see om den indeholder nogen Sandhed? Jesus sagde, at et ondt Træ vilde ikke bære god Frugt, og ligesaa lidt vil en falsk Prophet kunne forkynde sande og fornuftige Principer.

O, I Menneskenes Børn, ydmyg Eder for Eders Gud, omvend Eder fra Eders Synder og lad Eder døbe i Vandet til Syndernes Forladelse og annam den Hellig Aand, som giver Lys og Forstand og fylder Hjertet med Lyksalighed. Erindrer, at Gud udryddede Slægten i Noahs Dage, fordi de forkastede Prophetens Vidnesbyrd, endskjøndt det var kun een Mand, som kundgjorde, at Gud havde aabenbaret sig for ham; og erindrer tillige, at som det var i Noahs Dage, skal det være i Menneskenes Søns Tilkommelsesdage — en Mand vil atter blive opreist, som skal advare Menneskene om Guds Straffedomme over Verden, medmindre de omvende sig og adlyde Herren, og for dem, der lytte til hans Røst, vil der blive udseet et Befrielsessted. Men han, i hvis Mund, der ikke var Sviig, har sagt, at Menneskene skulle paa hiin Dag spise og drikke, give tilægte og tage tilægte, det vil sige: kun tænke paa de timelige Goder og ikke agte paa Advarslen, der lyder, hvorfor ogsaa Straffedommene ville finde dem ligesaa uforberedte nu, som Tilfældet var i Noahs Tid.

P. F. Madsen.

Blandinger.

Nu, da den „ufeilbarlige“ Pave har tabt sin verdslige Magt, endskjøndt han fremdeles modtager sin Gage, begynde nogle af de protestantiske Præster at fornye deres Angreb paa det „Syndens Menneske,“ og den gamle ærværdige Mand er Gjenstand for mere Sladder end han skjøtter om. Den nuværende forfærdelige Krig og Pavens Fald har ogsaa vækket Dr. Cumming igjen, og med sit: „Sagde jeg det ikke nok,“ begynder han ligesaa ivrigt som forhen at prædike om de sidste Dages Plager. Han siger, at for flere Aar siden fandt han ved Grandskning i Prophetierne, at Pavedømmets Fald vilde indtræffe 1868 eller deromkring; han blev haanet og latterliggjort af Folk, men hvem var den falske Prophet? Paven har kun en Præstegaard, sex Acres Jord og en Sognekirke (St. Peters) tilbage. Pastor Cumming troer, at Protestanterne ville inden længe samles i Exeter Hall og der votere Paven Tak, fordi han har splittet den katholske Kirke i saa mange Stykker, at det

er umuligt at faae dem forenede igjen. Da Krigen paa Krim udbrød, sagde Dr. Cumming, at ifølge Prophetierne var dette ikke en eneſtaaende Kamp, men den første af en lang Række Krige, nemlig den krimſke Krig, den indiſke Krig, den amerikanſke, den italienſke, den danſke, den øſterrigſke og nu den nærværende blodige Krig, der udmærker ſig ved et større Mandefald end nogen tidligere i Verdenshiſtorien.

Ved den ſidſte Votering i Rom ſtemte over 40,000 for Pavens Dethroniſering og omtrent 50 imod.

Den 23de Septbr. kom Præſident Young tilbage til Salt Lake fra ſin Tour til de ſydlige Settlementer. Han ledſagedes af et ſtort Følge, og blev ved Hjemkomſten modtaget af en ſtor Skare af Byens Indvaanere, ſom drog deres elſkede Leder imøde for at hilſe ham velkommen.

Den første Frugt af Gouvernør Shaffers Proklamation, der forbyder Utahs Borgere at bære Vaaben, viſte ſig Natten mellem den 22de og 23de Septbr., idet et halvt hundrede Soldater fra Camp Rawlins droge ind i Provo City, hvor de paa gammel miſſourianſk Maneer ſloge Døre og Vinduer ind, trak Folk ud af Huſene, ſloge og knubſede dem med Revolvere og Geværkolber og forſøgte at ſætte Ild paa Byens Forſamlingshuus. Angriberne affyrede mange Skud gjennem Vinduerne hos Folk, uden dog at ramme, medens vore Brødre med deres ſædvanlige beundringsværdige Selvbeherſkelſe afholdt ſig fra Gjengjeldelſesretten, endſkjøndt det under de forhaandenværende Omſtændigheder vilde have været fuldkommen juridiſk rigtigt ſaavel ſom en let Sag for dem at nedſkyde Fredsforſtyrrerne. Af de foreløbige Forhør er det hævet over enhver Tvivl, at dette Overfald ſkete efter høiere Order.

Et Reiſeſelſkab, beſtaaende udelukkende af Jernbane-Embedsmænd fra alle Linier i Staterne, har gjeſtet Salt Lake paa Veien til Californien. Brødrene George Q. Cannon, John T. Caine og David O. Calder fulgte med dem ifølge den artigſte Invitation til San Francisco.

En Forſendelſe af Porcelæn var netop ankommen til Salt Lake fra England, hvor Zions Handelsforening havde gjort ſtore Beſtillinger. Alle Sagerne vare prydede med vort Symbol Bikuben ſamt Indſkriften „Hellighed for Herren.“

Indianerhøvdingen Black Hawk, ſom for et Par Aar ſiden foruroligede vore ſydlige Settlementer, ligger for Døden. Enkelte Steder ſydpaa have Indianerne atter forſøgt at ſtjæle vore Kreaturer og Heſte.

I dette Contoir ere to Breve beroende, ſom ikke kunne beſørges, da Adreſſen er ukjendt. Det ene er fra Fair View, Utah, til Hr. Chriſten Thomſen, det andet er fra Salt Lake City til Madam Vilhelmine Peterſen, Kjøbenhavn. Underretning om disſe Individer ønſkes.

Poesie.

Nu er det Tid!
Nu bør vi virke med Tro og med Flid,
Nu lægges Spiren til Hæder og Ære,
Nu sættes Planten, som Frugter vil bære,
Nu, i vor Svaghed, i Haab lad os gaae
Fremad bestandig for Maalet at naae.

Nu er det Tid!
Nu har vi lært hvad der førte os hid,
Nu vi forstaae, at skjøndt Gjester paa Jorden,
Ere vi Børn af den Høiestes Orden —
Himlen, vort Hjem, som vi engang forlod,
Jorden, den Arv, vi skal tage imod.

Tiden — et Nu;
Livet — et Slør, som vil briste itu;
Døden — en Port, hvorigjennem vi træde
Ind til de Saliges evige Glæde —
Atter at samles med Frænde og Ven,
Fader og Moder at skue igjen.

C. C. A. Christensen.

Fort Ephraim, Sanpete, Utah, 11te Sepbr. 1870.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.